

Arrest

nr. 105 913 van 26 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat K. BLOMME, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 januari 2008 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op 7 januari 2008 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 maart 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 28 248 van 29 mei 2009 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 16 juni 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Bij beschikkingen met nrs. 4672 en 4673 van 10 juli 2009 werden de cassatieberoepen ingesteld tegen het arrest nr. 28 248 van 29 mei 2009 van de Raad niet toelaatbaar verklaard door de Raad van State.

1.6. Verzoekster diende, via een op 7 mei 2010 gedateerd schrijven, een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Via een op 21 augustus 2012 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Op 18 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters eerste en tweede aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 februari 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 6 februari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.08.2012 werd ingediend door en aangevuld op 02.10.2010 door :

[M.H.] [...]

En haar meerderjarige kinderen:

[M.A.] [...]

[M.M.] [...]

Allen van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsheer van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 07 januari 2008 in België verblijven, op een zeer goede manier geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, onophoudelijke en geslaagde inspanningen geleverd zouden hebben om zich in te werken in onze samenlevingsvorm, mevrouw [M.H.] zich opmerkelijk en zonder afdalen zou hebben bijgeschoold zodat zij van zodra dat officieel wordt toegelaten ongetwijfeld aan het werk zou gaan, het vormingsprogramma vastgesteld in het inburgeringsprogramma met regelmaat volgden (zie voor [M.H.]: "Attest van inburgering" afgegeven door Onthaalbureau Limburg op 28 augustus 2008; "Inburgeringscontract" afgegeven door Onthaalbureau Limburg op 17 juli 2008; voor [M.A.]: "Attest van inburgering" afgegeven door Onthaalbureau inburgering West-Vlaanderen op 05 november 2009; "Inburgeringscontract" afgegeven door Onthaalbureau inburgering West-Vlaanderen op 07 mei 2009), een cursus maatschappelijke oriëntatie volgden (zie voor [M.A.]: "Attest cursus Maatschappelijke Oriëntatie" afgegeven door de Som vzw), [M.A.] een certificaat voor het volgen van de 42 uur durende module "Twister" voorlegde, ondertussen op behoorlijke wijze de Nederlandse taal zouden spreken, geschikt zijn om een plaats én in de Belgische maatschappij én op de arbeidsmarkt in te nemen, mevrouw [M.H.] aangeeft geen enkele moeite te hebben met een tijdelijke en voorwaardelijke regularisatie van haar verblijf met als conditie dat het gezin moet bewijzen een inkomen te verwerven uit tewerkstelling, sterke sociale bindingen hebben met België en de Belgische bevolking, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Mevrouw [M.H.] diende een asielaanvraag in op 10 januari 2008, deze asielaanvraag werd op 29 mei 2009 afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 29 mei 2009. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar 4 maand 19 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter, dat er bij haar weten lastens haar ook geen strafonderzoek hangende is en dat er derhalve geen sprake kan zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De raadsheer van betrokkene haalt aan dat mevrouw een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende die nog lopende was op datum van zijn schrijven. Het is inderdaad zo dat mevrouw dergelijke aanvragen indiende op 15 juni 2009 en op 07 mei 2010, deze aanvragen werden ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 18 januari 2013. Dit vormt dan ook geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat [M.M.] hier naar school ging, wat gestaafd wordt aan de hand van verschillende schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene is reeds meerderjarig, hij toont niet aan dat hij nog steeds een opleiding volgt in België. Desgewenst kan betrokkene voortgezet onderwijs volgen in zijn land van herkomst.

De advocaat haalt aan dat betrokkene gezien zij momenteel in België verblijft de aanvraag zouden moeten indienen bij de Belgische diplomatieke post in België en dat dit onmogelijk is omdat de wet voorziet dat in dergelijk geval de aanvraag moet ingediend worden bij de burgemeester van de verblijfplaats. Hieruit volgt, volgens de advocaat, dat de aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden. Deze argumentatie berust echter op een verkeerde lezing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, gezien de reguliere procedure inhoudt dat de aanvraag wordt ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. België is voorts nog niet het buitenland.

Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen omslachtig en duur zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de

omweg. Betrokkene toont niet aan waarom voor haar een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving zou moeten gemaakt worden.

Meester [B.] verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Hij laat echter na verder uit te weiden over waarom dit artikel van toepassing zou zijn in onderhavig geval. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De raadsheer stelt eveneens dat het gezin van betrokkene ten eerste ontwricht zou worden indien er geen machtiging tot verblijf afgeleverd zou worden. In dit verband kunnen we opmerken dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Betrokkene stelt dat zij niets heeft om naar terug te keren in haar land van herkomst, er zou totaal geen toekomst mogelijk zijn voor haar en haar kinderen bij gebrek aan de materiële mogelijkheid om daar een toekomst uit te bouwen, betrokkenen zouden er werk noch woongelegenheden hebben. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Meester [B.] verwijst naar de onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen die een gedwongen terugkeer naar het geboorteland zou hebben voor de dochter van betrokkene. Betrokkene vermeldt echter nergens dat zij een dochter zou hebben, er worden enkel twee zoons vermeld."

Dit is de bestreden beslissing

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 februari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 4 maart 2013 een derde aanvraag in om, in toepassing artikel 9ter van Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In drie middelen die samen kunnen worden behandeld voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de materiële

motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het verbod op discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- *de nochtans aanzienlijk aangehaalde elementen inzake integratie op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te bekomen*
- *de duur van de asielaanvraag weze één jaar en vier maand kan niet als onredelijk land kan beschouwd worden*
- *het feit dat er een (beroeps)procedure lopende is tegen art. 9 TER VW geen buitengewone omstandigheid vormt*
- *er zijn voor het overige geen andere buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster verblijft 5 jaar in België heeft zich goed geïntegreerd, haar jongste zoon gaat naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft meer dan één jaar geduurd.

Verzoekster meent in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de tewerkstelling, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Indien personen die hier 5 jaar verblijven, en steeds in procedure zijn geweest, met legaal verblijf, weze eerst asielprocedure, vervolgens regularisatieprocedure, niet geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW.

Dit is niet meer redelijk.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le cons[eil] d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische

problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt:

“ Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonst dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen. “
(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekster gedurende langere periode in afwachting was van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, dan de procedure van verzoekster in totaal vijf jaar heeft geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekster tal van elementen heeft voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

[...]

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als

argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Ingoesjetië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Ingoesjetië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Ingoesjetië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekster kan niet terug.

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsle[d]en omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is nog een lopende beroepsprocedure art. 9 TER VW
- het jongste kind geniet onderwijs in België .
- verzoekster is totaal verankerd

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekster ten zeerste wordt ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven best[u]rlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van het minderjarig kind van verzoekster evenals deze van haar ander kind en deze van verzoekster geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten na al die tijd om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing het kind zich persoonlijk gekrenkt en geschaad we[et] in haar persoonlijke ontwikkeling."

4.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Het bestuur heeft een ruime appreciatiemarge bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op basis van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekster aangevoerde elementen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij sedert 7 januari 2008 – en dus meer dan vijf jaar – in het Rijk verblijft, met haar integratie, met het feit dat haar jongste zoon naar school gaat in België en met de vaststelling dat de behandeling van haar asielprocedure meer dan één jaar in beslag nam. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat deze elementen daadwerkelijk beoordeeld en bijgevolg onderzocht werden. De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn, de duur van de asielprocedure en haar integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden*

waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de wijze waarop verweerder het ingeroepen langdurig verblijf, de duur van de asielprocedure en de integratie van verzoekster apprecieerde kennelijk onredelijk is. Verzoekster weerlegt ook de vaststelling niet dat niet blijkt haar jongste zoon, die meerderjarig is, nog onderwijs in België volgt en toont evenmin aan dat het standpunt dat haar zoon desgewenst voortgezet onderwijs kan volgen in het land van herkomst incorrect of kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekster daarnaast betoogt dat verweerder haar *“precaire medische problematiek”* niet in aanmerking heeft genomen moet worden opgemerkt dat zij deze problematiek op zich niet als een buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd. Zij heeft slechts verwezen naar het gegeven dat twee aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen werden ingediend en een beslissing omtrent deze aanvragen lang op zich liet wachten. Verweerder heeft in dit verband toegelicht dat het gegeven dat voormelde aanvragen nog niet waren behandeld op het ogenblik dat een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, werd ingediend op zich niet toelaat te besluiten dat verzoekster niet in de mogelijkheid is om haar aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk.

Ook wat betreft het betoog van verzoekster dat verweerder de veiligheidssituatie in haar herkomstland en de problemen inzake de mensenrechtenschendingen in dat land niet in aanmerking heeft genomen moet worden benadrukt dat verzoekster zelf heeft nagelaten precieze gegevens aan te brengen omtrent haar humanitaire situatie en de situatie in haar land van herkomst waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er een beletsel bestond om, overeenkomstig de reguliere procedure, een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Zij heeft zich beperkt tot een verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en een aantal algemeenheden en verweerder heeft terecht gemotiveerd dat verzoekster door deze verdragsbepaling te vermelden in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet in concreto aantoont dat er omstandigheden bestaan die haar verhinderen om, in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Er blijkt ook niet waarop verzoekster zich baseert om te stellen dat de bestreden beslissing haar gezin ontwricht, nu zoals verweerder heeft aangegeven, deze beslissing voor het hele gezin geldt.

Door aan te geven dat zij niet weet welke gegevens, al dan niet samen genomen, wel door verweerder als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard maakt zij evenmin aannemelijk dat verweerder haar situatie incorrect heeft ingeschat. Verzoekster lijkt bij haar kritiek daarenboven uit het oog te verliezen dat alvorens een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan – door verzoekster omschreven als *“regularisatie”* – eerst moet worden nagegaan of de machtigingsaanvraag op ontvankelijke wijze werd ingediend en dat een strikt onderscheid moet worden gemaakt tussen het ontvankelijkheidsonderzoek en het onderzoek ten gronde. Aangezien verweerder oordeelde dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk is, diende hij geen onderzoek ten gronde meer door te voeren.

Verzoekster betoogt dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de door haar aangebrachte gegevens in hun onderlinge samenhang niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd. Los van het feit dat zij over het hoofd ziet dat verweerder heeft aangegeven dat *“de aangehaalde elementen”* – hetgeen wijst op de totaliteit van de aangebrachte gegevens – geen buitengewone omstandigheid uitmaken, moet worden opgemerkt dat zij niet aantoont dat gegevens die elk op zich geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormen, samen genomen wel een buitengewone omstandigheid zouden kunnen uitmaken.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.4. Verzoeksters uiteenzetting laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

4.2.5. Een middel of een onderdeel van een middel is voorts slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met bij het nemen van een beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoekster zet in casu niet uiteen op welke wijze het verbod op discriminatie of het gelijkheidsbeginsel is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

4.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan het volstaan om toe te lichten dat verzoekster niet aantoont dat verweerder haar heeft onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen door de onontvankelijkheid vast te stellen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, ook niet in dat zij dient terug te keren naar een regio in een land waar zij zich niet veilig voelt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet – impliceert dat verzoekster niet aannemelijk maakte dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.7. De rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan door verzoekster daarnaast niet dienstig worden aangevoerd (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens een kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), kan het genoemd artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf immers niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Het is voorts niet betwist dat verzoeksters kinderen ouder zijn dan achttien jaar en dus niet onder het toepassingsgebied van het Kinderrechtenverdrag vallen. Artikel 1 van dit verdrag definieert een kind namelijk als een mens jonger dan achttien jaar tenzij volgens het van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt.

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK